

Veselimo se življenja

Veselimo se življenja, veselimo se, da smo še vedno tu in da lahko uživamo skupaj, se od srca nasmejimo in nazdravimo vsemu novemu, kar nas čaka. Tako bomo tudi lažje prenašali našo nevidno, vendar dobro čutečo prijateljico, ki si je nismo sami izbrali, ampak je prišla kar sama in se naselila v nas. Včasih se malo potuhne in miruje, drugič je bolj glasna in zahtevna. Ampak je tu, če hočemo ali ne, če jo želimo v sebi, ali pač ne. Noče stran. Pa nič zato. Tudi če vztraja, je del nas, je v nas in zato se bo danes tudi veselila z nami in uživala v dobri družbi. Zame osebno je bilo leto 2021 prelomno, zgodilo se mi je veliko lepih, sanjskih stvari in moram priznati, da se tudi moja nevidna prijateljica veseli z menoj. Kar skrila se je nekam in me pusti čisto pri miru, z menoj se veseli vsakega jutra in zvečer gre z menoj v toplo posteljo. Kot da bi izpuhtela. Ampak zakaj? Zato ker mi je življenje ponudilo drugo priložnost, ki je lepa, nepredvidljiva in zelo zanimiva. Ker sem srečna in zadovoljna, ker uživam v vseh drobnih radostih in se znam od srca nasmejati. Ker v življenju končno počnem stvari, ki so mi všeč in ki me napolnjujejo z dobro energijo. Odločila sem se zase, se postavila na prvo stopnico in zmagala. Začele so se odpirati nove, lepše poti, na mojem obrazu nasmeh le redko izgine in večni optimizem je moj moja gonilna sila. Upam si veliko več, moja samozavest se je okrepila in prijazna beseda in dobra volja odpreta veliko vrat, ki so se še dolgo nazaj zdela zaklenjena in zapahnjena z ogromnimi ključavnicami. Srečujem ljudi, ki so prav tako odprti in optimistični, veliko komuniciram osebno in še več po telefonu, saj se na drugi strani vedno znajde nekdo, ki je prijeten sogovornik, ki zna prisluhniti in iskati rešitve skupaj z menoj in tako črпам energijo za svoje preživetje. In kaj sem spoznala? Spremenil se ni svet okrog mene, spremenila sem se jaz. V mojem življenju ni več prostora za zdraharstvo, za podtikanja, za negotovanja in metanja polen pod noge. To sem prerasla. In kaj se je zgodilo? Takšnih ljudi sploh več ne srečujem, če pa jih že, jih dam hitro na ignor. Ne dovolim si več posegov v svoj notranji mir, ki sem ga s trudom dosegla in ga z največjim veseljem tudi ohranjam. In tako si lahko vsak dan nataknem rožnata očala.

Vem, da se sprašujete, zakaj vam vse to pripovedujem, saj to ni nič novega. In kako hudiča lahko tako obrneš ploščo v življenju, ki je z našo nevidno prijateljico eno samo trpljenje in neznosna bolečina.

Tudi jaz sem nekoč razmišljala tako. Zakaj se je cel svet zarotil proti meni? Bila sem žrtev mobinga v svojem delovnem okolju, dolgo časa sem se soočala z neznanko, ki mi je tako korenito spremenila življenje. Ni mi več dovolila spati, ni mi več dovolila gibanja, v mojih možganih se je včasih, ko bi morala dati vse od sebe, pojavila možganska megla, bila sem utrujena od vsega in izmučena do onemoglosti, pa so vsi hoteli od mene še in še. Jaz pa sem si želela samo dobro naspati in se zjutraj zbuditi sveža in vesela, brez bolečin. In da bi me končno pustili pri miru, da si nabere novih moči. Pa ni šlo. Jutranja okorelost je poskrbela, da sem komaj vstala iz postelje in se

kot račka premikala proti kopalnici. Če sem že zaspala, mi mehur ni dal miru in sem ponoči vstajala. Spanec je izpuhtel in moje telo ni zmoglo več. Bila sem v stresu, izgorela. Sesul se mi je svet. Dolgo je trajalo, da sem si vsaj malo opomogla in globoko v sebi sem vedela, da to ni to in da moram sama poskrbeti, da se rešim tega oklepa, ki me je dušil in mi ni pustil živeti. Vzela sem se v roke in korak za korakom znova začela prepoznavati sebe v boljši koži. Ko sem že videla luč na koncu tunela, je vame zopet zarezalo. Diagnoza rak. In sledil je ponovni padeč in strah, kako naprej. Odločila sem se, da hočem živeti, da hočem videti svoje vnuke rasti in se z njimi igrati in biti del njihovega življenja. Ne vem od kje, ampak odločila sem se za drastično spremembo. Začela sem postavljati meje tako doma, kot v službi in v svojem življenju nasploh. To je bil odločilni korak za biti ali ne biti. In zakaj vam vse to pripovedujem na dan, ko naj bi se veselili in imeli lepo?

Zato, da boste vedeli, da nisem scrkljanka in razvajenka, ki vam pripoveduje pravljice, ampak ženska, ki ji življenje ni prizanašalo, dokler sem mu to dovolila. Ko sem se odločila zase, se postavila po robu vsakomur, ki je želel od mene nekaj, česar si sama nisem želela, so tako kot milni mehurčki začeli iz mojega življenja odhajati vsi tisti, ki tam niso imeli kaj iskati. In na njihovo mesto so prihajali novi, sveži obrazi. In danes sem tukaj med vami, takšna kot sem sedaj. Vesela, razigrana, navihana, radovedna. Nikoli ni prepozno, da vzamemo življenje v svoje roke. Vsega pač ne moremo spremeniti, veliko pa lahko.